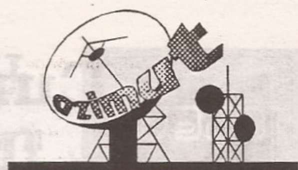

RĂZVAN CODRESCU

Idiosincraziile stângii

Marea piatră de poticnire a stângii democrate, atunci când vine vorba de dreapta creștină românească, nu este atât expresia ei politică (Mișcarea Legionară) cât expresia ei culturală (strălucita generație de intelectuali interbelici și mai ales școala lui Nae Ionescu).

Legionarismului politic i se pot găsi mai ușor fel de fel de noduri în papură, scoțând din context și răstălmăcind anumite idei sau fapte, pe fondul unor prejudecăți deja încetățenite. Cu operele culturale monumentale ale atâtor personalități de dreapta, multe ajunse de notorietate universală, nu se poate însă jongla la fel de ușor. Astfel de personalități nu numai că legitimează cultural România modernă în rândul națiunilor civilizate, dar ele se constituie de la sine în puncte de fascinație pentru generațiile mai noi, lipsite de ilustre modele contemporane. Și atunci se întâmplă un lucru firesc, de care inteligheția noastră stângistă se teme, de fapt, cel mai tare: anume că orice om cu mintea sănătoasă va concluziona că, de vreme ce asemenea personalități uriașe și-au asumat legionarismul, ca membri sau simpatizanți, ba mulți l-au mărturisit cu însuși sacrificiul vieții lor, atunci mișcarea întemeiată de Corneliu Codreanu nu se poate să fi fost doar o simplă conspirație "criminală" de "reacționari fanatici și analfabeți", cum vor să o prezinte adversarii ei ireductibili! *Aici e miezul problemei: dreapta culturală legitimează, fie și indirect, dreapta politică.* Pentru nici un cuget normal, lucrurile nu se pot separa complet, pentru că nimeni nu va putea crede cu adevărat, de pildă, că Mircea Eliade era "înger" în operă și "drac" în viață, sau că Dumitru Stăniloae ținea într-o mână "crucea" și într-alta "revolverul"...

Ce-i rămâne de făcut, în aceste condiții, taberei masono-stângiste, prinsă în hora "oportunităților" internaționale? Întrucât cu arme cinstite nu poate lupta, căci marea generație interbelică rămâne intangibilă în absolutul valorilor, această liotă de avortoni morali, dirijată de câțiva alogeni obraznici și de ideologii Ocultei mondiale (anticreștine și antinaționale), a scos din arsenalul mizeriei "de tranziție" arme necinstite precum insinuarea, calomnia, mistificarea și altele asemenea. Vasta lor campanie propagandistică, bine finanțată de d-l. Soros și de alți magnați de aceeași obediență, își propune sistematic, dacă nu o anulare (ceea ce nu este posibil), atunci măcar o minimalizare și o relativizare a valorilor românești de dreapta (de la Mihai Eminescu până la Petre Țuțea). Trei personalități sunt avute în vedere cu predilecție: Eminescu, incomod prin statutul său de "geniu național"; Nae Ionescu, incomod prin statutul său de "mentor spiritual" al celei mai strălucite generații spirituale românești; Mircea Eliade, incomod prin statutul său de "personalitate enciclopedică și universală" (cel mai împlinit destin cultural românesc din toate timpurile), dar și de "șef de generație" (inclusiv cel mai apropiat de Nae Ionescu însuși). Împotriva lui Eminescu și Eliade, ostilitățile concertate începuseră încă din 1990, în noua "limbă de lemn" a inteligheției "democrate" (la originea noii campanii anti-Eminescu a stat defunctul șef rabin Rosen Moses, iar la originea noii campanii anti-Eliade a stat publicistul evreu Norman Manea; cel care a preluat în urmă ambele sarcini, extinzând "diabolizarea" și asupra altor personalități înrudite, a fost compilatorul evreu Zigu Ornea, devenit peste noapte, cu nevertebrata complicitate a unor "vârfuri" intelectuale românești, principalul "corifeu" al antiromânismului militant, așa cum continuă să se manifeste până astăzi în publicații precum *22, Dilema, România literară* și altele). Împotriva lui Nae Ionescu, campania a început în 1992, prin eforturile mai susținute ale d-lui Alexandru George, locotenent (ca să nu zicem lacheu) al d-lui Ornea. De curând, campania a fost revigorată prin elucubrațiile calomnioase ale d-nei Marta Petreu, găzduite cu generozitate în paginile *României literare* (Decembrie 1994 - Februarie 1995), sub titlul *Istoria unui plagiat*, și sprijinite imediat în *Dilema* de același Zigu Ornea (*Nae Ionescu și plagiatul*) și Al. George (*Tinerii furioși și mentorul lor*).

Noi avem convingerea că Eminescu, Nae Ionescu sau Eliade sunt atât de mari și de organic asimilați de spiritul național, încât de vreo "demolare" definitivă a lor nu ne putem teme. Aceste atacuri abjecte, ce umplu azi deșertul cultural postcomunist, sub imperativul rău înțeles al unei pretinse "integrări europene", vor face probabil amuzamentul istoricilor de mâine ai culturii românești (în ochii cărora actualii detractori ai autenticelor valori naționale se vor înfățișa în toată bolnava lor neînsemnătate). E curios cum de nu-i bate gândul pe acești "europeni" ai noștri de azi că numai niște creiere bolnave (sau "spălate") le-ar putea da lor credit împotriva a tot ce a avut mai de preț, din punct de vedere spiritual, neamul acesta! Iar dacă românii vor ajunge vreodată atât de degenerați încât să confunde prestanța culturală a unor Z. Ornea, Al. George, Marta Petreu ș.a.m.d. cu prestanța culturală a unor Eminescu, Nae Ionescu, Blaga, Stăniloae, Țuțea, Vulcănescu, Eliade sau Noica, atunci nu va mai exista nici o miză istorică; în fața lui Dumnezeu însă, unii vor sta tot ca niște uriași, iar ceilalți tot ca niște pitici...

În prima jumătate a secolului XX, aici "sub leneșele stele ale polului getic", s-a petrecut ceva esențial, atât din punct de vedere politic, cât și spiritual: un neam vitregit de istorie a făcut dovada deplină a virtuților sale creatoare. Chiar dacă această epopee națională a fost curmată în plină măreție, ea va rămâne un model istoric, cel puțin până în ceasul când se va ivi în lumea noastră o nouă generație pe măsura celei de atunci, capabilă să indice sensul devenirilor viitoare.